

LUČATÍNSKE

30. september 2009 ročník III. / číslo 3

zdarma do každej domácnosti

ZVESTI

PRÍHOVOR

Vážení spoluobčania,

dovoľte mi, aby som sa s Vami podelil o zážitky so služobnej cesty v Nemecku.

V prvom rade ma prekvapila čistota v miestach, ktoré sme navštívili. Úprava súkromných záhrad a okien je na vysokej estetickej úrovni. V našej skupine bol s nami aj záhradný architekt a ten nehodnotil len estetickú stránku, ale aj finančnú. Hovoril, že všetky záhradky boli finančne nenáročné. Rozmýšľal som, v čom sú iní ako my? V ničom, sú to takí istí ľudia ako my, možno majú viac zmyslu pre disciplínu a väčšiu zodpovednosť voči svojmu okoliu.

Som veľmi rád, že aj v našej obci sú občania, ktorí svoje domy a ich okolie udržiavajú v čistote a úpravami svojich obydľí zaujali aj hodnotiacu komisiu v súťaži vyhlásenej obecným úradom „O najkrajšie okno, balkón a predzáhradku“. Komisia mala ťažkú úlohu, aby určila víťazov. Bolo veľa kandidátov na prvé miesta, čo je potešiteľné a je to dôkaz, že občanom záleží na prostredí, v ktorom žijú. Pevne verím, že táto snaha o skrášlenie svojho okolia sa bude z roka na rok rozširovať a postupne si vytvoríme také prostredie v obci, že aj u nás sa budeme báť hodiť ohorok na zem, lebo ho bude zďaleka vidieť. Dúfam, že aj u nás sa potvrdí porekadlo, že prostredie vychováva.

V diskusii s nemeckými zástupcami verejnej správy ma zaujal veľký záujem miestnych živnostníkov a podnikateľov o život v obci. Ich snaha o pomoc obci sa nesústreďuje len na finančný a materiálny sponzoring, ale aj na rôzne nápady a návrhy ako riešiť určité situácie. Mojou snahou bolo tiež osloviť podnikateľov a živnostníkov, no nevedel som si predstaviť, akým spôsobom by mohla naša spolupráca s nimi fungovať.

Zo života Klubu dôchodcov

Seniori v úlohe rozprávkových bytostí

Mám rada spomienky, krásne ma prenášajú do môjho detstva alebo detstva mojich detí. Odzrkadlilo sa to nedávno, keď sme sa v júni zúčastnili podujatia pri príležitosti Dňa detí - cesty rozprávkovým lesom.

Seniorom sa podarilo hrať sa na vlka, poľovníka, starú mamu a Červenú čiapočku. Naše stanovište č. 1 - Cesta na družstvo - ožilo postavami z rozprávky o Červenej čiapočke. Vlk nepustil deti pokračovať v ceste, pokiaľ nenaplnili loptičkami vedierko. Potom si ako odmenu odniesli rôzne sladkosti a pečené koláčiky.

V júli sa konali oslavy obce, kde sme sa zapojili aj my. Vôňa pečených klobás, chlebič s masťou a cibuľou, pre deti pukaná kukurica - prilákali do nášho bieleho stánku veľa hostí. Ochutnali naše

špeciality, pri ktorých dostali ako grátis náš úsmev a chutnučké sladučké pamätičky. Popoludní kultúrny program spevom ľudových piesní otvorili naši členovia senior klubu, za sprievodu harmonikára Milana Slobodníka. Aj touto cestou pánovi Slobodníkovi ďakujeme za trpezlivosť pri nácvikoch, ale aj za pekné zážitky. Vďaka patrí i starostovi obce, ktorý nám, dôchodcom, umožnil prispieť touto troškou k oslavám. Pri týchto nádherných piesňach s pohľadom na okolité prekrásne lesy kúpajúce sa v zábleskoch slnka a tiež pri charizmatickom speve členky klubu Anky Ťažkej - to bol nezabudnuteľný zážitok. Letné obdobie sme uz

Do nového školského roku s novými oknami Skončili sa bezstarostné dni

Dva mesiace letných prázdnin ubehli ako voda. Lenivé letné dni voňajúce slniečkom a babkinými dobrotami, krik a šplechot vody na kúpaliskách, šantenie na dvore, či prechádzky po lese, to všetko je už nenávratne za nami. Sme z toho aj trochu smutní, pretože nám budú chýbať bezstarostné dni, trochu lenivé a plné smiechu, ale na druhej strane sa aj trochu tešíme, lebo nás čaká kopec nových zážitkov a nových dobrodružstiev, ktoré budeme prežívať na cestách hľadania nových vedomostí a skúseností.

V stredu 2. septembra nás privítala naša malá školička po veľmi dôležitej

kozmetickej operácii a žmurkala na nás krásnymi novými oknami. Všetci sme sa im veľmi potešili a veríme, že v zimnom čase pani „Meluzína“ zostane za nimi a nebude nás obťažovať svojím studeným dychom. Vo vnútri školička ešte potrebuje nejakú tú plastiku, aby bola krásna aj zvnútra a dlho, dlho vydržala a my veríme, že sa toho dočká a my spolu s ňou.

Prvý školský deň, tak ako každý rok, prebiehal v slávnostnej atmosfére. Všetci boli usmíati a plní očakávaní. Bol medzi nami aj pán starosta Marián Piši, ktorému ako prvému dala slovo pani riadi

iteľka Mgr. Eva Baxová. Ten všetkým zaželel veľa trpezlivosti, veľa chuti do učenia a veľa úspechov pri práci. Zaželel to nielen žiakom, ale aj pedagogickým pracovníkom. Potom sa slova ujala pani riaditeľka, ktorá privítala každého žiaka osobitne. Najväčšiu pozornosť však venovala našim novým prváčikom: Adamkovi, Alexovi a Nicolasovi. Tí všetko sledovali s rozžiarenými očkami a plní očakávaní, čo všetko na nich čaká. Veríme, že sa im bude dariť čo najlepšie, no nielen im

Reakcie na článok uverejnený v minulom čísle Lučatínskych zvestí

Každý má právo slobodne sa rozhodnúť...

Chcela by som touto cestou reagovať na článok uverejnený v poslednom vydaní Lučatínskych zvestí: Prečo rodičia dávajú deti do iných škôl?

V živote každého človeka sú situácie, keď má možnosť voľby a šancu ovplyvniť svoj život. Určite sa každý z nás vždy rozhoduje s vedomím, že alternatíva, pre ktorú sa rozhodne, je práve tá, ktorá splní jeho očakávania. Pred takouto voľbou som bola aj ja a to pri rozhodovaní sa, do ktorej základnej školy prihlásim svojho syna. Keďže nie je mojím prvým dieťaťom, ktoré začne navštevovať základnú školu, vedela som, ktoré kritériá môžu ovplyvniť jeho vývin, snahu učiť sa a najmä tešiť sa každý deň, že ráno pôjde do školy znova.

Keďže každý rodič si môže slobodne zvoliť školu, ktorú bude jeho dieťa navštevovať, šancu prilákať žiakov do svojej školy sa snažili využiť aj iné školy v našom okolí. V poštovej schránke som si okrem ponuky z našej školy našla aj ponuku štúdia na ZŠ v Brusne a súkromnej ZŠ na Mládežníckej ulici v Banskej Bystrici. Zvolila som jednoduchú metódu „PRE a PROTI“. Bohužiaľ, jediným argumentom, ktorý bol pre variant PRE v našej obci bolo to, že škola je v mieste bydliska a môj syn by nemusel každý deň dochádzať. Mrzí ma, že práve tento fakt bol pre mňa najmenej dôležitý, pretože s dopravou syna problém nemám. Až do prečítania si článku v Lučatínskych zvestiach som nemala pocit, že sa za svoje rozhodnutie musím pred niekým zodpovedať, alebo

dokonca ospravedlňovať. Chápem, že keď budú deti z Lučatina navštevovať iné školy v okolí, obec prichádza o peniaze, ktoré dostáva za každé školopovinné dieťa navštevujúce miestnu školu. A ak bude obec nútená pre nedostatočne pokrytú kapacitu školu zavrieť, bude nemožné ju znova ot

Spomienky na moje školské roky v Lučatíne a naša spoločná súčasnosť

Vtedy televízia ešte nebola

Do ľudovej školy v Lučatíne sme chodili do tej istej budovy, kde chodia deti aj dnes. Boli dve triedy, horná a dolná, hoci bolo päť ročníkov. Schody a dlážka v triedach boli drevené a naolejované, v zime sa kúrilo v peci uhlím, ktoré smrdelo, záchody boli vonku – latríny, žiaci chodili cez prestávky na dvor, kde sa naháňali a hrali.

Správcom školy bol Kornel Maróthy, ktorý v škole aj býval. Na objemnom bruchu mu nohavice držali veľké „hozentrágle“ (traky). Nikdy nezabudnem na jeho harmónium, okolo ktorého sme stáli, on hral a my sme spievali. Veľmi dobre učil slovenčinu, ani neviem, ako sme sa naučili gramatiku. Handra na utieranie tabule bola vložená do poličky v tabuli, nazýval ju „torta“. Keď bolo treba zotrieť tabuľu, tak posielal najmä chlapcov takto: „Chod’ pozrieť, či je torta upečená“. Dievčatá mali u neho protekciu. Mohli ísť pani správcej postieľať posteľ a pokukať, aký majú byt, čo sme my chlapci nemohli. Neposlušných žiakov trestal paličou „na hrúštičku“ (čo boli prsty spojené a on po nich udieral), ako aj koženým remeňom, ktorý sme dostali v škole na Vianoce pod stromček. Chlapcov vyťahoval aj za vlasy nad uchom a bil trstenicou po zadku, keď si prehol žiaka cez svoje stehno. Raz sa však dobehol sám, drevená dlážka bola čerstvo naolejovaná a on sa pri náprahu na ňu vytiahol. Potrestal sa sám za dnes už nepedagogické prístupy k žiakom.

Po ľudovej škole sme chodili tri roky do Osemročnej školy v S. Ľupči. Vlak

Ján Šutka: Tak začínali...

Hráčom pomáhal, kto mohol

Na čele novej rozvíjajúcej sa iniciatívy vo futbale v Lučatíne začiatkom 50. rokov stáli noví ľudia. Začínali zbierkami medzi fanúšikmi, ale aj v podniku Doprastav, ktorý v tom čase staval most pred Ľubietovou.

Práve pre túto finančnú pomoc v hodnote 500 korún novo založený klub prijal názov Doprastav Lučatín.

Dobrovoľná zbierka nestačila pokryť všetky výdaje. Pomáhal, kto mohol, napríklad aj Ladislav Martinka, vtedajší funkcionár OV ČSTV, ktorý venoval klubu siete na bránky, futbalovú loptu,

štyri páry kopačiek a súpravu dresov. Klub onedlho premenovali na JRD Lučatín a neskôr k tomuto názvu pridali aj Sokol. Predsedom klubu sa stal Ján Šutka, tajomníkom Ladislav Helexa, pokladníkom Miloš Bobák, hospodárom Ľudovít Kasa a členom výboru Ludvig Lehotský.

• Na snímke z roku 1951 stoja zľava Ján Šutka, Július Šefranko, Milan Dvorský, Július Saniga, Karol Bobok, Ondej Šišiak, brankár Ladislav Barta, Ján Kadera z Hiadla, dole Ján Šutka, Ľubo Zvara, Michal Turčan, Marián Kliment a mladý chlapec Lacko Barta.

Pohár zostáva doma

Za účasti mužstiev futbalových klubov z Medzibrod, Podkoníc, Hiadľa a Lučatína sa v nedeľu 12. júla 2009 uskutočnil futbalový turnaj v rámci 19. ročníka Memoriálu Ing. Miroslava Chovana. Po